

דיעה קפנה הופיעה לפני כמה ימים בעיתוני ישראל, ולא משכה תשומת לב. נאמר בה שאחד האשם ג'וואד, נציג מוסדות או"ם בכיירות נרצח. הרוצח היה, כנראה, נהגו. לא ברורה סיבת המעשה. מכיוון שהיה ברור שרצח זה אינו שייך לסדרת הרציחות במאבק הישראלי-הערבי, לא מצא איש צורך להרחיב עליו את הדיבור. סתם עוד רצח.

אולם בלבי עוררה הידיעה גל זיכרונות, כי בחיי היה ג'וואד קשור בחווייה מיוחדת. במשך השנים נפגשתי ברחבי העולם עם עשרות מנהיגים ערביים, וניהלתי עימם מאות שיחות על הדרכים להשגת שלום. חלק היו עויינות, חלק היו ידידותיות. חלק נסתיימו בנייה של הסכמה, חלק בריב גלוי. אולם כימעט לכל השיחות ה"אלה היה מכנה משותף אחד: בני-ישיתי ביקשו שלא אגלה את השיחה, או שלא אוהה אותם.

"השעה אינה כשרה עדיין לשיחה פומבית", חזרו ואמרו בני-ישיתי, "דעת הקהל שלנו עדיין אינה מוכנה לכך". או: "אויבינו בעולם הערבי ינצלו את הדבר לרעת מחנה-השלום הערבי". המעטים ש"הסכימו לפירסום כלשהו, היו בדרך כלל אישים שלא מן השורה הראשונה. דבר זה פגע תמיד באמינות מחנה-השלום בישראל.

יצא מכלל זה אדם אחד: האשם ג'וואד. הוא נפגש עימי בגלוי, והוא לא אסר עלי לפרסם את פרטי השיחה. היה זה מעי שה אמין במיוחד, כי הוא כבר ידע שהוא עומד להיתמנות, תוך ימים מעטים, לשרי החוץ של עיראק.

ג'ישותי עם ג'וואד נערכו בניו יורק בסוף 1958. יש לזכור את ה"עיתוי: היה זה זמן קצר אחרי המהפיכה היראקית, שהפילה את המלוכה ההאשמית. בראש עיראק עמד הנגראל עבד-אל-כרים קאסם, והיה נראה כי יקום בעיראק מי-טר מתקדם, שיבצע רפורמה חברתית ודי-מוקראטית. ג'וואד השתייך למישטר זה.

ממערב לעיראק קם האיחוד המצרי-סורי, "הקהילייה הערבית המאוחדת". עבד-אל-נאצר וקאסם היו אז בידידות, למרות שהיו להם דיעות שונות על איחוד העולם הערבי. בין הנגראל, דמשק וקאהיר שרוו יחסים טובים, והדבר איפשר למנהיג ערבי בולט להעז ולנקוט יוזמה כלפי ישראל. על רקע זה נערכו פגישותינו. דיווחתי עליהן מעל עמודי העולם הזה כעבור כמה שבועות - אך השתמשתי בשיקלול-דעת, והשתדלתי שלא לפרסם דברים העלולים להזיק לג'וואד, אף כי לא ביקש זאת. לא גיליתי, למשל, שהשיחות אורגנו מראש, עוד לפני בואי, עליידי ידיד משור תף, גם לא סיפרתי שבשיחות נוצר בינינו דבר שאפשר לקרוא לו "ידידות אישית". להלן ה"דו"ח המלא על שיחות אלה, שפורסם בגליון "העולם הזה" (1114), הנראה את התאריך 4 בספרואר 1959:

שיחותי עם שגריר עיראק, האשם ג'וואד, השאירו בי מישקע של תקווה ועידוד. ג'וואד הוא בן 48, שחור וממשק, גבר הדומה לפרופסור באוניברסיטה. הוא מגלם את הטיפוס הטוב ביותר של ערבי לאומי, טיפוס האופייני לשיכבה העולה כיום בי-שלתון בכל ארצות ערב. הוא חונך לב-ביירות ובבית-הספר הגבוה לכלכלה של לונדון, מדרשתו המפורסמת של הארולד לאסקי, בה חונך גם משה שרת.

בשנת 1934 הצטרף ג'וואד לשירות ה-דיפלומטי העיראקי, עלה מאז בהתמדה. המפנה הגלוי בקאריירה שלו בא לפני שנה, כסגן ראש המשלחת העיראקית המל-כותית באו"ם, השתתף ג'וואד בדיון על גורל קפריסין, ממשלתו הורחה לו להצביע בעד בריטניה, וב"ביריתו של נורי אל-סעיד בכרית בגדאד. ג'וואד הפר את ההוראה, הצביע בעד שיחרור קפריסין. הוא סולק מתפקידו. כעבור חודשים מעטים פרצה המהפיכה

במדינה

מפלגות

אחרון הסיפוחים

הקיים הכרז בין תוכנית השלום החדשה שפירסמה מפ"ם -

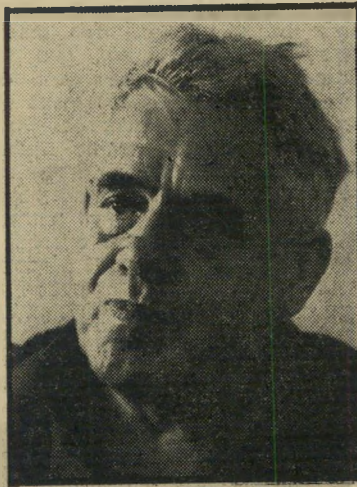
לכין זו שד גח"ל?

מחוץ לגבולות ישראל, מציגה מפ"ם עצמה כחלוצת מחנה השלום הישראלי. את השתתפותה בממשלה, מציגים נציגי הש-מאל המפ"מי כח"ל כ"חסימה" בפני "מגר" מול הסיפוח של משה דיין".

אך בישראל, לקראת ועידת המיפלגה, מציף השמאל המפ"מי את העיתונות בסרי-פורי-רכילות על החלטת הוועדה המדינית, בהן נוצחו מאיר יערי ויעקב חזן עליידי רוב מקרי ששלל היאחזויות התיישבו-ריות בפיתחת רפיה. היתה זו דוגמה קלא-רית לכישרונה של מפ"ם לאכול את העוגה - ולהשאירה שלמה.

השאלה היא: עד מתי, השבוע, הוצאה לאור עליידי מחלקת ההסברה של מפ"ם חוברת בשם "תוכנית השלום - הצעות לוועידה השישית", ובה נאמר: "ארץ-ישראל משני עברי הירדן היא המולדת המשותפת של העם היהודי החוזר לארצו ושל העם הערבי השוכן בה..."

חידוש זה, בו מפ"ם הצטרפה למחנה הגדול של תנועת החירות, בית"ר, הרב

ח"כ חזן

בעקבות העוגה, ימינה

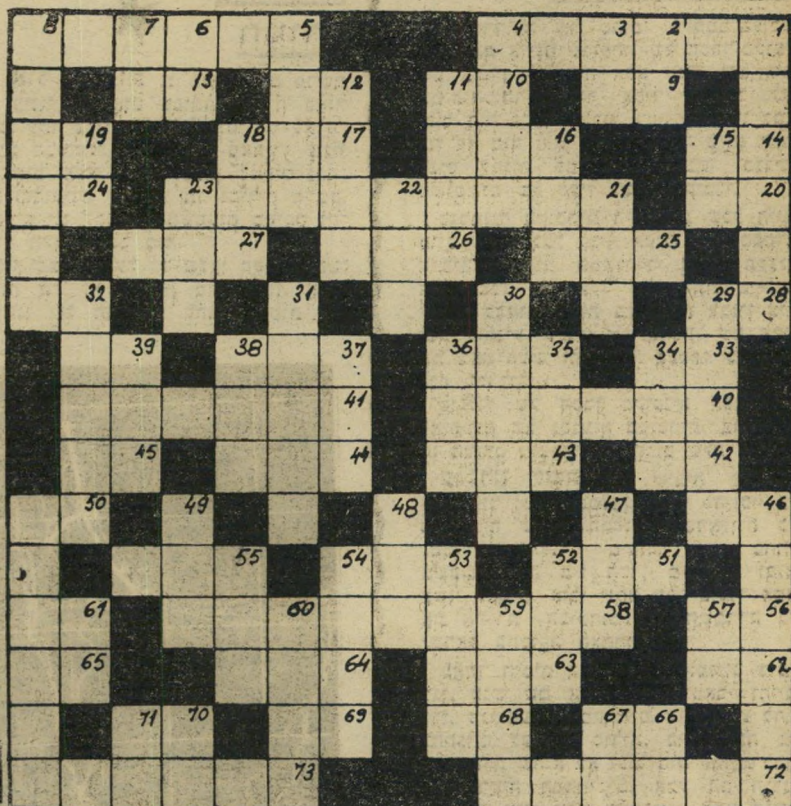
כנאו ושמואל תמיר, הוטרד עד כה מי-דיעת הציבור הישראלי ואוהדי מפ"ם בח"ל גם יחד.

תיקון "החריגים". בסעיפים אחרים כוללת תוכנית השלום של מפ"ם את חלקה הגדול של רמת-הגולן בישראל, מאחדת את כל ירושלים בתוכה ("ירושלים המאו-חדת היא בירתה של מדינת ישראל") מבלי שהוגשו כל הסתייגויות להבטחת זכויות הערבים בעיר, מספחת את רצועת עזה ("במו"מ על הסדר שלום חיתבע ישראל לכלול את רצועת עזה על תושביה בני-בולות ישראל...") ותומכת בהתיישבות בי-רמת-הגולן.

בדברה על רצועת עזה, חזרת מפ"ם על הטענה השיגרתית, שהרצועה לא היתה שייכת מעולם למצריים. והי טעות ש"מקורה בבורות: במשך רוב תקופות ה-היסטוריה, כולל ימי מצריים הקדומה, תקופת בית-פסמה במצריים, חלק מתקופת הצלבנים והממלוכים, היתה רצועה זו בידי המצריים. בתקופות אחרות היו גם מצריים וגם ארץ-ישראל בידי אותו השליטון.

יחסי הכוחות במפ"ם מתבררים היטב מתוך עיון בתוצאות הצבעה על ההסתיי-גויות לתוכנית "שלום" זו. רובן ככולן, הוגשו עליידי דוב בריניר, לטיף דורי, עבד-אל-עזיז וזעבי ומוחמד וואתד. בעד הסתייגויות אלה הצביעו בדרך כלל 6-8 חברים, כשהרוב מכריע אותם בי-30-20 קולות.

הסתייגותו של מוחמד וואתד, עורך עיתון המפלגה הערבית, שתבע להתנגד לכל היאחזות "בטחונות" עד שלא יתוקנו "החריגים" בפיתחת-רפיה, עקרה ומקור מות אחרים, קיבלה קול אחד - קולו של וואתד.

מאונך:

- 1. לידי אנגליה שרכבה ברחובות קר-בנטרי לבושה רק בשערה; 2. קריאת שמחה; 3. תבואה; 4. מאכלת; 5. ברק; 6. נמצא; 7. ליפתה היתה כזאת עד שהרג אותה; 8. גיבורת רומן מאת נבוקוב, ששמה הפך שם נרדף לתופעה; 11. רגש הכרת טובה; 12. מנהיג, ראש עדה; 15. ישן; 16. מקצועו של אחד השליחים; 18. נוסח; 19. צלול; 21. אסון, צרה; 22. נחל אכזב; 23. רעות רוח, שטות; 29. ביטול עונש כללי, חנינה; 30. אמור להסחיד ציפורים; 31. סוג של רמאות; 32. צום; 34. אצלנו - המעט שנותר מן הברוטו; 35. גודל דר-ממדי; 36. שרשרת, כבל; 37. עימה יצא מערך לבחירות; 38. רולו; 39. צמד; 46. דג שטוח של מים מתוקים; 47. נכה יד או רגל; 48. באוסן תיאורטי הוא אינו משתר לם; 49. עיירה שתושביה התפרסמו ב-"הזכמתם"; 52. אינדקס; 53. גלגל; 54. צעיף; 55. רוצח תנ"כי; 57. מילת תנאי; 59. עקום, לא ישור; 60. חוט, תקווה; 61. חומל; 66. חולעת המכרסמת צמר; 67. שני עמודים; 70. אבני הקיסון של הכלב; 71. מילת ברירה.

מאוזן:

- 1. כדור הארץ; 5. מצביא קתגני; 9. לפעמים הוא מוליד עכבר; 10. סיעה; 12. זהב; 13. אחוריים; 14. נחל בצפון הארץ; 16. נוול לכתובה; 17. חלל, אינו; 19. אומרים על מי שאינו מתבלט, שהוא נשאר בו; 20. צד מערב; 21. מדינה אסיאתית המורכבת מאלפי איים; 24. שושמה באש; 25. לבוש ערבי גברי; 26. מארבעת המינים; 27. חודש עברי; 28. בת קול; 32. משקה; 33. מטבע יפאני; 35. תחילת היום; 37. סימן; 39. מתנועע; 40. משקלת הקשורה לחוט ומתנועעת הנה הנה; 41. אברי המכונה; 42. קולבו; 43. מקום חיבוך הידיים; 44. צורה, דמות; 45. עמק; 46. כינוי לסדרי המשנה וה-גמרא; 50. נגמר; 51. אף; 53. אחד השבטים; 55. נחושת ממורטת ומלוטשת; 56. ממציא הטלפון; 58. זמן רבו; 61. מועד; 62. אות באלפבית; 63. סטטוף מים מהגנו; 64. תירוש; 65. מטבע אנג-לית דלת ערך; 66. נצחו; 68. קידומת שם הולנדי; 69. נוול בגוף; 70. יחידה ביולוגית; 72. אורח; 73. צעיף הכלה.

חשבוע 1834

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאוחן הספרות יש אותם סיפוחים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וכפל, יש למצוא איזון סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

